

[Lorentzen.]

overdragelse af ejendomme til disses hidtidige lejere på andelsbasis ophæves.

Jeg skal tillade mig at gøre nogle få bemærkninger herom og vil først fremhæve, at forslaget ikke berører tilskuddene til boligbyggeri bortset fra det mindre beløb, der omhandles i kap. VI, og at det heller ikke berører de sociale ydelser, lånegrænserne og rentebestemmelserne. Vort forslag går alene ud på, at den subsidiære adgang for boligministeren til at yde lån af statskassen til det i kap. IV omhandlede boligbyggeri bortfalder, således at statsgarantien overalt og i alle situationer afløser statslånene. Endvidere går det ud på, at kap. VI, der giver boligministeren ret til inden for et årligt beløb af 12 mill. kr. at yde tilskud til modernisering af ældre ejendomme og til overdragelse af disse til disses hidtidige lejere, bortfalder. Med hensyn til den sidste bestemmelse skal jeg kun bemærke, at det forekommer os, at den er inderlig overflødig, idet det sikkert ikke vil volde nogen vanskelighed, i hvert fald i tiden, at løse ombygningsopgaven gennem de sædvanlige kanaler.

Hovedinteressen samler sig imidlertid om kap. IV og den deri givne bemyndigelse til at yde statslån til det i loven fastsatte antal lejligheder, og jeg skal tillade mig at berøre dette punkt lidt mere indgående.

Efter den nugældende boliglovs § 19 har boligministeren bemyndigelse til i stedet for statsgaranti at give statslån til 10 000 lejligheder fordelt over forskellige kategorier i indeværende år, 9 000 til næste år, 8 000 det påfølgende år og derefter 7 000 lejligheder årlig. Lovens tanke er jo den, at man principalt vil væk fra de tidligere boligloves adgang til at give statslån og i stedet indføre statsgaranti til tredjeprioritetsinstitutterne, hvoraf der, som vi alle ved, er oprettet i hvert fald to. Det er derfor i § 19 gjort til en betingelse for at yde statslån, at den private kapital og statsgarantierne ikke er i stand til at tilvejebringe et boligbyggeri af tilstrækkelig størrelse — det sidste er lovens egne ord. Enhver kan vel hurtigt se, at det er en meget usikker bestemmelse. Den giver i virkeligheden den til enhver tid værende boligminister ret til frit at skønne over, om betingelserne for undtagelsesreglens anvendelse er til stede. Det afhænger

af hans skøn, om der kan bygges 30 000 lejligheder, således som man vist er inde på i år, eller om 20 000 er det tal, som der i virkeligheden er den passende arbejdskraft til.

Vi ved, at den højtærede boligminister med hjemmel i boliglovens § 124, der er en overgangsbestemmelse, har givet tilsagn om lån til over 8 000 lejligheder, nemlig i tiden 1. januar—30. juni 1959 til 3 422 lejligheder efter den gamle boliglovs kap. V A og i tiden 1. april—30. september 1959 til 3 335 lejligheder samt til 1 263 lejligheder i parcelhuse for mindrebemidlede. Hvis man vil vurdere, hvordan boligministeren vil administrere efter § 19, vejer det derfor ikke tungt i vægtskålen at henvide til, at boligministeren i 1959-60 i og for sig ikke har benyttet den i § 19 hjemlede adgang, men alene har holdt sig til overgangsbestemmelserne i § 124.

Vi ved alle sammen, hvordan det forholder sig med boligbyggeriet i øjeblikket, og vi ved, at boligministeriet har kalkuleret med, at der af statskassen skal udbetales følgende beløb som lån i henhold til tilsagn givet efter de tidligere boliglove: i 1959-60 385 mill. kr., i det følgende år 240 mill. kr. og i 1961-62 150 mill. kr. I 1962-63 skønnes ordningen så at være udtømt, når der er ydet 20 mill. kr. Men tallene skal efter boligministeriets egen vurdering kun tages som runde tal, usikre tal. Ingen ved, om det bliver mere, eller om det bliver mindre, men personlig tror jeg, det bliver mere. Jeg ved ikke i øjeblikket, med hvor meget staten er engageret med hensyn til udlån til boligbyggeri, jeg kender ikke det nøjagtige tal, det er der ingen der gør, det kender man først, når alle lånene er betalt; men jeg vil takserer dette tal til at ligge omkring 5 milliarder kr., måske mere, et kæmpetal efter danske forhold.

Går vi ud fra, at den høje regering vil gå ind for det forslag, jeg her fremsætter, vil det i penge betyde, at staten fritages for eventuelt at skulle skaffe lån til: i 1959-60 ca. 165 mill. kr. + 12 mill. kr. Det kan diskuteres, hvorvidt man kan tage 1959-60 med, fordi der i forvejen er beslåglagt 130 mill. kr. eller deromkring i henhold til overgangsbestemmelserne, og der kommer muligvis flere; men med hensyn til de 12 mill. kr. kan man ikke sige noget om, hvor-